

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, dnia 02. 08. 2012 r.

BM-1-041-706/12/3

DSO-II-071-19/12

dot. BPS/043-11-586/12

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 6. 08. 12.

nr. 3742 podpis. B. B. B.

SECRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 8. 08. 12.
nr. 6948 podpis. V. V.

Pan

Bogdan BORUSEWICZ

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Stanowcy Panie Marszałku

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez panów senatorów Bogdana Pęka, Grzegorza Wojciechowskiego, Andrzeja Pająka, Wojciecha Skurkiewicza i Roberta Mamąta na 15. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 6 lipca 2012 r., uprzejmie informuję, że poruszone w oświadczeniu kwestie dotyczące wyroku Sądu Rejonowego w Płońsku, pozostają poza zakresem przyznanych Ministrowi Sprawiedliwości kompetencji w zakresie nadzoru nad działalnością administracyjną sądów powszechnych.

Zgodnie z art. 9a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. *Prawo o ustrojów sądów powszechnych* (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.), Minister Sprawiedliwości jest organem, który sprawuje zewnętrzny nadzór administracyjny nad działalnością sądów polegającą na zapewnieniu właściwego toku wewnętrznego urzędowania sądu, bezpośrednio związanego z wykonywaniem przez sąd zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości i ochrony prawnej. Czynności te, stosownie do unormowania z art. 9b tej ustawy, nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawiśli.

Z tych względów, w ramach przysługujących Ministrowi Sprawiedliwości uprawnień, nie jest możliwa merytoryczna ocena wyroku sądu, w tym również w zakresie pisemnego uzasadnienia, które jest integralną częścią orzeczenia.

Zarzuty merytoryczne i proceduralne co do rozstrzygnięć sądu mogą być badane jedynie w ramach kontroli instancyjnej sprawowanej przez właściwy sąd odwoławczy.

Zgodnie z art. 7 Kodeksu postępowania karnego sąd kształtuje swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów, leżąca u podstaw prawidłowego wyrokowania, nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie odwoławczym. Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia.

W przypadku uznania, że sąd popełnił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, strony procesu mogą wnieść apelacje od wyroku sądu pierwszej instancji, formułując stosowne zarzuty.

W kontekście postawionych w oświadczeniu pytań, dodać należy, że w polskim porządku prawnym wyrok nie tworzy normy prawnej i nie ma mocy wiążącej w stosunku do późniejszych rozstrzygnięć podobnych przypadków.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej w Rozdziale III zawiera katalog źródeł prawa i nie ujmuje w nim precedensu. Z art. 8 § 2 Kodeksu postępowania karnego natomiast wynika, że tylko prawomocne rozstrzygnięcia sądu kształtujące prawo albo stosunek prawny są wiążące. Natomiast sąd karny nie jest związany orzeczeniem sądu karnego zapadłym w innej sprawie. Jednostkowy wyrok sądu powszechnego wydany w konkretnej sprawie nie stanowi także podstawy do zmiany wykładni przepisów prawa o ruchu drogowym.

z polecenia
z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Grzegorz Wałęjko
PODSEKRETARZ STANU